

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/75/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118012756
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118012756.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci proti obžalovaným P. J., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom V. XXXX/X, T. a X. T., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom J. XXX, pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 15.04.2019, č. k. 15T/40/2018-880, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.01.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obom obžalovaným.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný P. J., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T., V. XXXX/X
o d s u d z u j e :

podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 01.08.2019, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

III. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný X. T., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom J. XXX

o d s u d z u j e :

podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 01.08.2019, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 15.04.2019, č. k. 15T/40/2018-880 boli obžalovaní P. J. a X. T. uznaní za vinných z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode v čase asi o 08:48 hod. dňa 03.05.2018 prišli spoločne na osobnom motorovom vozidle zn. Volkswagen Polo, EČ: KE360KL na ulicu Rybníkovú v Trnave na parkovisko pred reštauráciou Relax, po čom obvinený P. J. z uvedeného vozidla vystúpil a následne opakovane pristúpil k tam zaparkovanému nákladnému vozidlu zn. Mercedes Sprinter, EČ: BL718RA, bielej farby, z ktorého odcudzil čiernu pánsku koženú tašku zn. Tommy Hilfiger obsahujúcu finančnú hotovosť vo výške 80,- Eur vloženú v spone striebornej farby, kľúče od osobného motorového vozidla zv. Volkswagen Golf, tri zväzky kľúčov, puzdro na doklady a v ňom sa nachádzajúci občiansky preukaz, vodičský preukaz, bankomatovú kartu E., zdravotnú kartičku K. a Tesco kartičku - všetko na meno C. T. a taktiež čiernu koženkovú peňaženku obsahujúcu finančnú hotovosť vo výške 420,96,- Eur a stravné lístky rôznych značiek v celkovej hodnote 494,66- Eur, zatiaľ čo obvinený X. T. dával po celý čas pozor, a po odcudzení týchto vecí obvinení z miesta činu spoločne odišli, čím uvedeným konaním spôsobili C. T., bytom R. X, XXX XX J. odcudzením pánskej koženej tašky s obsahom škodu vo výške 390,- Eur a spoločnosti LUNYS, s.r.o., so sídlom Vodárenská 2011/38, 058 01 Poprad - Veľká spôsobili odcudzením čiernej koženkovej peňaženky s obsahom škodu vo výške 915,62,- Eur, pričom obvinený P. J. sa uvedeného skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Košice II. zo dňa 23.02.2017, sp. zn. 2T/62/2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 6To/80/2017, právoplatným dňa 12.12.2017, za trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a za trestný čin neoprávneného vyrobienia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 249c od. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a obvinený X. T. sa uvedeného skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Pardubice zo dňa 21.06.2016, sp. zn. 20T 27/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Hradci Králové, sp. zn. 13To/293/2016 zo dňa 18.10.2016, odsúdený za zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 173 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky č. 40/2009 Sb. na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Za to obžalovanému P. J. okresný súd uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd I. stupňa obžalovaného P. J. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému X. T. okresný súd uložil podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd I. stupňa obžalovaného X. T. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona okresný súd uložil obžalovaným zhabanie nasledovných vecí: pár sivých rukavíc, pár čiernych rukavíc, čierna kukla, čierno-červený nákrčník, čierna LED baterka, čierny batoh zn. Mamut, modrý skrutkovač zn. Tona v tvare písmena „T“, čierne vrečko s obsahom vytrhávača zámkov, nástavec na bity, pevnostné skrutky 2 ks 11 ks šperháky na otváranie zámkov, 2 ks skrutkovač s čiernou rukoväťou s obrúsenou kovovou časťou, 4 ks lámač autozámkov, 2 ks lámač autozámkov, čierne páčidlo, malé červené kombinačky. Podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabaných vecí stál štát.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.02.2019 obaja obžalovaní po porade s obhajcom po poučení podľa § 257 Trestného poriadku uviedli, že nechcú urobiť žiadne vyhlásenie.

Súd I. stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného P. J., výsluchom obžalovaného X. T., výsluchom svedka - poškodeného C. T., čítaním zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného C. T., čítaním znaleckých posudkov, oboznámením listinných dôkazov, predložením vecných dôkazov stranám a prehratím zvukovo-obrazových záznamov.

Vinu obžalovaných mal okresný súd za preukázanú nielen výpoveďami obžalovaných, ale aj kamerovými záznamami, zápisnicou o vykonaní prehliadky osobného motorového vozidla zn. VW Polo a pripojenou fotodokumentáciou a výpoveďou svedka - poškodeného a ďalšími vykonanými dôkazmi. Bez akýchkoľvek pochybností je podľa názoru okresného súdu pritom zrejmé, že obžalovaní vo vozidle zn. VW Polo s ev. číslom KE360KL prišli na parkovisko na ul. Rybníkovej pri reštaurácii Relax, pričom z tohto vozidla vystúpil obžalovaný P. J., ktorý k dodávke poškodeného pešo prišiel celkom 2x.

Z kamerového záznamu okresný súd zistil, že obžalovaný P. J. na parkovisku ide cielene za dodávku poškodeného, druhá osoba vo vozidle VW Polo ho sleduje a pomalým tempom sa presúva k dodávke na iné parkovacie miesto, takže podľa názoru okresného súdu neobstojí verzia obžalovaného P. J., že po vymočení sa nevedel, kde obžalovaný X. T. zaparkoval, pretože sa po celý čas ako kráčal k dodávke po parkovisku ohliadal a musel vidieť, že obžalovaný X. T. sa s vozidlom VW Polo presúva za ním k dodávke poškodeného, z čoho je potom zrejmé, že zámer vykradnúť dodávku pojali obaja obžalovaní už vopred a ich konanie bolo spoločné a koordinované.

Okresný súd konštatoval, že pokiaľ ide o preukázanie viny, obžalovaných usvedčuje ich aj výpoveď poškodeného, ktorý opísal veci, ktoré mu spolu s hotovosťou mali byť z dodávky ukradnuté, pričom tieto veci (ich podstatná časť) sa našli pri prehliadke vozidla VW Polo (taštička zn. Tommy Hilfiger, peňaženka, spona na peniaze, príviesok na kľúče), ktoré poškodený na hlavnom pojednávaní opoznal. Aj hotovosť zaistená pri osobnej prehliadke obžalovaného P. J. korešponduje s výpoveďou poškodeného o inkasovaní hotovosti od odberateľov spoločnosti LUNYS s.r.o. v uvedený deň a dodacími listami spoločnosti LUNYS s.r.o., z ktorých vyplynulo, že poškodený pred krádežou od odberateľov spoločnosti LUNYS s.r.o. inkasoval v hotovosti cca 420,- Eur. Zaistené tiež boli stravné lístky, ktorých hodnota tiež spolu so zaistenou hotovosťou u obžalovaného P. J. korešponduje s celkovou sumou, ktorú mal poškodený C. T. v deň spáchania skutku od odberateľov poškodeného LUNYS s.r.o. inkasovať.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že sa obžalovaný P. J. pred jeho druhým priblížením sa k dodávke poškodeného k vozidlu VW Polo, v ktorom bol obžalovaný X. T. nevrátil (napr. po nejaké náradie, ktorým by sa do vozidla poškodeného vlámal), čo je zrejmé z kamerových záznamov. Teda buď náradie na vlámanie do vozidla poškodeného mal so sebou už pri vystúpení z vozidla VW Polo, alebo ho jednoducho nepotreboval.

Okresný súd dospel k záveru, že vlámanie sa do vozidla pritom (obžaloba skutok posudzovala ako vlámanie) v konaní ale nebolo preukázané a je možné na neho usudzovať len z „arzenálu" náradia zaisteného pri prehliadke osobného motorového vozidla VW Polo alebo z výpovede poškodeného C. T., ktorý tvrdí, že vozidlo pred odchodom do reštaurácie Relax uzamkol diaľkovým ovládaním. Lenže sám poškodený uzamknutie vozidla nevie s istotou potvrdiť, na kamerovom zázname nie je identifikovateľné žiadne bliknutie vozidla poškodeného po jeho uzamknutí (viď výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní o bliknutí vozidla po jeho uzamknutí diaľkovým ovládaním) a navyše znalecké dokazovanie s vlámaním sa do predmetného vozidla nespojilo žiadnu zo zaistených vecí, z ktorých nepochybne aj niekoľko z nich na tento účel mohlo slúžiť. Dôkazom o vlámaní pritom nie je ani mierne ohnutý vstup zámku na dverách vodiča predmetnej dodávky, pretože sám poškodený sa k času vzniku tohto poškodenia vyjadriť nevedel.

Z uvedených dôvodov preto nie je možné vyvrátiť obhajobu obžalovaného P. J., že sa do dodávky poškodeného nevlámal, ale sa do nej druhýkrát vrátil potom, ako si v prvom prípade všimol, že jej dvere nie sú uzamknuté. Usudzovať na vlámanie sa do vozidla poškodeného nie je možné len z toho, že obžalovaní boli na takúto činnosť vybavení.

V prejednávacom prípade vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by dodávka obžalovaného bola skutočne uzamknutá, t.j. že ju poškodený pred odchodom do reštaurácie Relax skutočne uzamkol a ani to, že by obžalovaný P. J. do dodávky poškodeného vnikol takým spôsobom, že nedovolené prekonal jej uzamknutie alebo inú zabezpečovaciu prekážku použitím sily alebo ľsti.

Podľa názoru okresného súdu obaja obžalovaní svojím konaním naplnili uvedenú skutkovú podstatu, kedy si prisvojili spoločným konaním veci patriace poškodenému C. T. a poškodenej spoločnosti LUNYS s.r.o., spôsobili tak malú škodu a obaja boli v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký

čin odsúdení, čo vyplynulo z ich odpisov registra trestov. Tu súd I. stupňa doplnil, že trestný čin - zločin lúpeže podľa § 173 ods. 1 Trestného zákoníku č. 40/2009 Sb. spácha ten, kto proti inému použije násilie alebo vyhrážanie sa bezprostredným násilím v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Podobne ako v prípade zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona je v tomto prípade objektom tohto trestného činu osobná sloboda jednotlivca a majetok.

Ak teda obžalovaný X. T. spáchal zločin lúpeže podľa § 173 ods. 1 Trestného zákoníku č. 40/2009 Sb. platného na území Českej republiky, je nutné spáchanie tohto zločinu posudzovať aj podľa ods. 3 písm. b) § 212 Trestného zákona v tom zmysle, že bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Vo vzťahu k úprave skutkovej vety okresný súd uviedol, že túto vykonal tak, že z nej vypustil časti, ktoré opisovali vlámanie sa do vozidla poškodeného, upravil výšku škody, ktorá bola trestným činom spôsobená, a to v preukázanej výške, t.j. pri poškodenom C. T. vo výške 390,- Eur, ktorá suma je súčtom hodnoty odcudzených vecí podľa odborných vyjadrení (spolu 310,- Eur) a hodnoty odcudzenej hotovosti (80,- Eur) a pri poškodennej spoločnosti LUNYS s.r.o. vo výške 915,62 Eur, ktorá je súčtom preukázateľne odcudzenej hotovosti, ktorá bola zaistená pri osobnej prehliadke obžalovaného P. J. (420,96 Eur) a hodnoty stravných lístkov zaistených pri prehliadke osobného motorového vozidla zn. VW Polo (494,66 Eur) a napokon k odcudzenej hotovosti 80,- Eur doplnil, že túto mal poškodený C. T. vloženú v spone striebornej farby.

Pokiaľ ide o úmysel obžalovaných, tento okresný súd na základe vykonaného dokazovania zhodnotil ako úmysel priamy podľa § 15 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd neaplikoval ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona a dôvodil, že v prípade oboch obžalovaných ide o recidivistov páchajúcich aj majetkovú trestnú činnosť a vykonaná prehliadka ich osobného motorového vozidla - zaistené veci určené na trestnú činnosť indikuje, že v Trnave neboli za účelom kúpy ojazdeného vozidla, ale s cieľom vykrádať autá.

V prípade oboch obžalovaných okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pričom poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona súd I. stupňa neaplikoval, pretože obžalovaný P. J. sa svojou výpoveďou snažil vyvinúť obžalovaného X. T. tým, že tento na skutku nemal žiadnu účasť a len pasívne prijal oznámenie obžalovaného P. J. o jeho zámere sa do dodávky vrátiť a ukradnúť z nej veci a v podstate v rovnakom duchu vypovedal aj X. T., ktorý svoju účasť na skutku popieral, keď tvrdil, že o zámere vykradnúť dodávku poškodeného bol len informovaný zo strany obžalovaného P. J., s ktorým sa o veci odcudzené z dodávky nedelil.

Súd neaplikoval ani ustanovenie § 36 písm. k) Trestného zákona. K tomu okresný súd uviedol, že aplikáciu tejto poľahčujúcej okolnosti vie páchatel pozitívne ovplyvniť tým, že sám dobrovoľne spôsobenú škodu nahradí. Pre naplnenie tejto poľahčujúcej okolnosti preto musí byť škoda uhradená v plnej výške (teda vo výške, v akej bola spôsobená) a súčasne musí byť uhradená dobrovoľne. Obžalovaní sa snažili uhradiť škodu prostredníctvom ich obhajcu. V danom prípade však poškodenému C. T. vznikla škoda v celkovej výške 390,- Eur, ktorá zahŕňa aj odcudzenú hotovosť vo výške 80,- Eur, preto akékoľvek „vyjednávanie“ obhajcu o výške náhrady škody nebolo namieste. Samotné vyjadrenie poškodeného, ktorý súhlasí s nižšou náhradou škody len preto, že si uvedomuje možnú dôkaznú tieseň neumožnilo okresnému súdu aplikáciu § 36 písm. k) Trestného zákona.

Zohľadniac skutočnosť že obaja obžalovaní už boli za trestný čin odsúdení, súd I. stupňa v prípade oboch obžalovaných zohľadnil prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a v súlade s ustanovením § 38 ods. 4 upravil trestnú sadzbu - jej dolnú hranicu, ktorú zvýšil zo 6 (šesť) na 16 (šestnásť) mesiacov a obžalovaným tak ukladal trest odňatia slobody od 16 do 36 mesiacov.

Vychádzajúc z účelu trestu, a to tak individuálnej ako aj generálnej prevencie bol okresný súd toho názoru, že v prípade obžalovaného P. J. je spravodlivým trestom trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov a v prípade obžalovaného X. T. trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsať) štyri mesiacov, pričom súd I. stupňa obžalovanému P. J. uložil trest vyšší o 6 (šesť) mesiacov oproti trestu uloženému X. T. z dôvodu, že obžalovaný P. J. bol doposiaľ súdne trestaný vo viacerých prípadoch ako obžalovaný X. T., hoci miera konania každého z nich k spáchaniu trestného činu prispela rovnako,

keď obžalovaný X. T. obžalovanému P. J. takpovediac „kryl chrbát“ pri páchaní krádeže, čo je zrejmé z kamerových záznamov reštaurácie Relax.

Zohľadňujúc trestnú minulosť odsúdených ako i fakt, že obaja odsúdení skutok spáchali v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uložených im v iných trestných veciach a obžalovaný P. J. aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, okresný súd obžalovaným nemohol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložiť a nad rámec uvedeného zároveň dodal, že z doterajšieho života obžalovaných nemožno mať dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaných by výkon trestu odňatia slobody nebol nevyhnutný.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaných do ústavu na výkon trestu okresný súd aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obaja obžalovaní boli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin, a preto ich súd I. stupňa zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vykonaným dokazovaním však nebolo preukázané, ktorá zo zaistených vecí patrí ktorému páchatelovi, keďže obžalovaní sa k zaisteným veciam nevyjadrovali. Okresný súd preto trest prepadnutia vecí obžalovaným neukladal. Na strane druhej ale medzi vecami zaistenými pri prehliadke osobného motorového vozidla VW Polo boli aj veci, ktoré sú zjavne určené na trestnú činnosť (vytrhávače zámkov, lámače zámkov, zbrúsené skrutkovače, kukla atď.), pri ktorých si bezpečnosť majetku vyžaduje uloženie ochranného opatrenia ich zhabania, aby nemohli byť na trestnú činnosť použité. Keďže veci označené vo výroku napadnutého rozsudku boli zjavne predurčené na spáchanie trestného činu (vlámanie sa do vozidiel), súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 83 ods. 1 písm. g), ods. 2 Trestného zákona rozhodol o ich zhabaní a o tom, že vlastníkom týchto vecí sa stáva štát.

K nezákonnosti prípravného konania odvodzovanej obhajobou od zadržania obžalovaných okresný súd uviedol, že obaja obžalovaní boli zadržaní postupom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku ako podozriví zo spáchania trestného činu, a to z väzobných dôvodov, pričom boli zadržaní pred vznesením obvinenia (čo Trestný poriadok umožňuje) a ich zadržanie bez súhlasu prokurátora bolo možné, pretože vec nezniesla odklad (zadržaní boli po zastavení ich vozidla, pričom ak by sa tak nestalo, príslušníci PZ by nemali zákonný dôvod ich obmedzovať na osobnej slobode) a tento súhlas nebolo možné dosiahnuť vopred (v tom čase nebolo známe, kto tvorí posádku vozidla, pretože z kamerových záznamov bolo identifikované len tov. značka ich vozidla a jeho ev. číslo), a teda nebolo objektívne možné žiadať o súhlas na zadržanie osoby, ktorej totožnosť v tom čase nebola známa. Okresný súd na tomto mieste doplnil, že pokiaľ je zrejmé, že trestný čin mal byť neznámymi páchatelmi spáchaný pomocou konkrétneho vozidla, potom sa osoby tvoriace posádku takéhoto vozidla po jeho zastavení nevyhnutne stávajú podozrivými osobami. Súd I. stupňa zadržanie obvinených posúdil ako zadržanie plne v súlade s Trestným poriadkom a akékoľvek ďalšie konštrukcie obhajoby postavené na prezumovanom nezákonnom zadržaní obžalovaných vyhodnotil ako nedôvodné.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní v plnom rozsahu. Svoje odvolania odôvodnili prostredníctvom obhajcu, v ktorom namietali, že počas prípravného konania boli predložené rozhodnutia NSSR prehliadnuté a došlo tak k čiastočnému svojvoľnému prejavu zo strany okresného súdu, keďže vyslovený právny názor v obdobných konaniach súdom vyššieho stupňa je koniec koncov pre súd nižšieho stupňa záväzný. Ani jeden dozorový orgán sa nevysporiadal s rozhodnutiami, ktoré boli predložené počas konania. Kamerový záznam z penziónu RELAX je v zlej kvalite a súd subjektívne vyhodnocuje pohyb páchatel'a. Výpoveď svedka T. je ku vine nepoužiteľná, lebo svedok nevie uviesť k páchatel'om žiadne skutočnosti. Znalecké posudky žiadnym spôsobom obžalovaných nespájali so skutkom. Obžalovaných s predmetným skutkom spájali len predmety nájdené pri osobnej prehliadke a prehliadke motorového vozidla, v ktorom boli zadržaní. Prehliadka motorového vozidla a tomu predchádzajúce zadržanie a obmedzenie osobnej slobody boli v rozpore so zákonom. Poukazovali na rozhodnutia NSSR 3Tdo 11/2013, R 47/2013, 4Tdo/67/2016. Chyba v písaní nie je omylom, ako sa mylne domnieva súd. Zápisnicu vypíňali skúsení vyšetrovatelia 3,5 hodiny po skutočnom zadržaní, čiže to vylučuje, akékoľvek predpoklady chyby a dôvody zadržania Potvrďuje to aj samotný prokurátor, ktorý po troch týždňoch podal písomné vyjadrenie, kde uviedol rovnaký dôvod. Prokurátor reálne nemohol a ani nedal súhlas so zadržaním. Podľa § 85 ods. 1 súd uvádza, že zadržanie neznieslo odklad, ale zároveň uvádza, že v čase zastavenia nevedeli o aké osoby ide,

a tým pádom nemohli žiadať súhlas. Zadržanie bez súhlasu myslí na situáciu, že existuje podozrivá osoba, ktorá uniká alebo je pristihnutá pri trestnom čine a vtedy pre neodkladnosť vykoná zákrok. Absentujú tu však dve podmienky. Podozrivé osoby neboli pristihnuté na úteku. Nebola zachovaná bezprostrednosť. Obžalovaní boli zadržaní po 6 hodinách. Podozrenie mohlo byť iba na auto. Teória o kamerových záznamoch je len hypotézou. Ďalej obžalovaní namietajú, že okresný súd neprijal priznanie sa P. J.. Súd objektívne vyhodnotil kamerový záznam tak, že X. T. napriek tvrdeniu P. J. mal vedomosť o pohnútkach P. J. a napomáhal mu. Súd nepoužil pri ukladaní trestu ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, a to nahradenie škody. Poškodený si mal nárokovať, resp. mu mala patriť suma 390,- EUR a po rozhovore s obhajcom (o 80 eurách, ktoré mal mať v ukradnutej peňaženke), pristúpil na náhradu v nižšej čiastke cca 285 EUR. Obžalovaní zároveň poukázali na obžalobu, kde síce nie je uvedené z akých čiastkových súm pozostávala suma 315,- EUR, ale táto suma bola prostredníctvom obhajcu zaplatená. Poškodený mal v sume zarátané aj osobné veci, ktoré mu budú vrátené. Poškodený sa teda bezdôvodne obohatil. Poškodenou stranou bola tiež spoločnosť LUNYS, s.r.o., ktorej sa uhradila škoda v celkovej výške 960,14 EUR, a to napriek tomu, že spoločnosť si túto škodu neuplatnila riadne do skončenia vyšetrovania. Táto spoločnosť sa obohatila tiež, ktorú si neuplatnila riadne a včas. Nepoužitie dvoch poľahčujúcich okolností spôsobilo, že súd nesprávne určil trest, pričom dokonca použil ustanovenia o postupe v prípade prevažujúcich priťažujúcich okolností. Neexistuje tu sila priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by v súhrne spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností poukazovali, že sa skutok stal, preto žiadali, aby odvolací súd v súlade s § 285 Trestného poriadku obžalovaných spod obžaloby oslobodil alternatívne rozsudok Okresného súdu Trnava zrušil a vrátil.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaných a poškodený C. T.. Verejné zasadnutie na odvolacom súde sa konalo v neprítomnosti obžalovaných, ktorí súdu doručili súhlas, aby sa konalo v ich neprítomnosti a zároveň sa nedostavila poškodená spoločnosť LUNYS spol. s.r.o. Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla odvolaciemu súdu odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba sa pridržala písomne zdôvodnených odvolaní a doplnila, že okresný súd nesprávne postupoval, keď do škody zarátal aj hodnotu ukradnutých lístkov, preto žiadala odvolací súd, aby skutkovú vetu opravil a škodu o túto hodnotu znížil.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená - obžalovaní, a to v lehote ustanovenej v zákone.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku veľmi podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaní spáchali skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z tohto dôvodu si skutkové závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje. Pokiaľ obžalovaní poukazujú na to, že ich so skutkom nič nespája, tak k tomu treba uviesť, že práve oni nepopreli, že sa na mieste činu nachádzali a obžalovaný J. sa v podstate ku skutku priznal avšak s výhradou, keď chcel obžalovaného T. vyvinieť.

Krajský súd však dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú dôvodné vzhľadom na výšku uloženého trestu okresným súdom.

Odvolací súd u obžalovaných nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ale zistil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda, že boli už obaja za trestný čin odsúdení. V danom prípade existovalo 0 poľahčujúcich okolností a 1 priťažujúca okolnosť, teda keďže podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona prevažoval pomer priťažujúcich okolností, zvýšila sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že obžalovaným bol ukladaný trest v upravenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody v rozsahu od 16 mesiacov až do 36 mesiacov.

U obžalovaného P. J. vyplynulo aplikovanie priťažujúcej okolnosti z jeho odpisu Registra trestov, z ktorého je nepochybné, že sa už celkovo 18 krát dostal do rozporu so zákonom, pričom tunajší súd do úvahy nebral odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Košice II. zo dňa 23.02.2017, sp. zn. 2T/62/2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 6To/80/2017, pretože toto rozhodnutie je okolnosťou, ktorá je zákonným znakom trestného činu podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, preto ho nemožno zohľadniť aj ako priťažujúcu okolnosť.

U obžalovaného X. T. vyplynulo aplikovanie priťažujúcej okolnosti z jeho odpisu Registra trestov, z ktorého je nepochybné, že sa dostal 3 krát do rozporu so zákonom, pričom odvolací súd nebral do úvahy rozhodnutie Okresného súdu Pardubice zo dňa 21.06.2016, sp. zn. 20T 27/2016, pretože toto rozhodnutie je okolnosťou, ktorá je zákonným znakom trestného činu podľa § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, preto ho nemožno zohľadniť aj ako priťažujúcu okolnosť.

Odvolací súd pri ukladaní trestu prihliadol aj na skutočnosť, že obžalovaný P. J. spáchal prejednaný skutok počas plynutia skúšobnej doby podmieňenečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody so skúšobnou dobou v trvaní 24 mesiacov (plynula od 13.12.2017 do 13.12.2019, skutku sa dopustil dňa 03.05.2018), preto možno dôvodne predpokladať, keďže nevedel riadny život, že dôjde k rozhodnutiu o tom, že sa trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice II. zo dňa 23.02.2017, sp. zn. 2T/62/2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 6To/80/2017 vo výmere 12 mesiacov vykoná. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd trest odňatia slobody uložený P. J. vo výmere 2 rokov za zákonný a spravodlivý. Obžalovanému X. T. uložil odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, keď prihliadol, že tento má v odpise registra trestov menej záznamov. Pri ukladaní trestu zároveň bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že aj obžalovaný X. T. sa dopustil skutku v skúšobnej dobe podmieňenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Takto uložené tresty odvolací súd považoval za zodpovedajúce pravidlám individuálnej ako aj generálnej prevencie.

K ďalším námietkam obhajoby odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). A okresný súd na podstatné a relevantné argumenty obhajoby obžalovaných vyčerpávajúco reagoval.

V tomto prípade obhajoba nenavrholala žiadne dôkazy, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal, alebo by sa ku nim nevyjadril. To, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí neuvádza presne každé rozhodnutie ESLP a NSSR, ktoré počas konania obhajoba spomenula ešte neznamená, že sa s tvrdeniami obhajoby náležite nevysporiadal.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že z kamerových záznamov Mestskej polície Trnava (čl. 307) a kamerových záznamov z reštaurácie Relax (čl. 309), z analýzy kamerových záznamov a k nim pripojenej fotodokumentácie (čl. 338-339, čl. 340-344) mal za to, že kamerové záznamy sú v dostatočnej kvalite, výpoveď svedka T. má význam pre uznanie viny obžalovaných v tom zmysle, že popísal odcudzené veci, ktoré sa neskôr našli u obžalovaných a na znaleckých posudkoch vina obžalovaných založená nebola.

K námietke obhajoby o nezákonnom zadržaní obžalovaných odvolací súd uvádza, že sa k tomu podrobne vyjadril už súd I. stupňa na strane 18-19 napadnutého rozsudku, pričom obhajoba v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal. Odvolací súd poukazuje na to, že príslušníci PZ vykonávali operatívno-pátraciu činnosť na území mesta Trnava, pričom počas

ich služby obdržali informáciu, že dve osoby, ktoré boli podozrivé z vlámania sa do vozidla poškodeného, odišli z miesta činu na motorovom vozidle zn. VW Polo bielej farby s ev. číslom KE360KL. Existovalo teda dostatočné podozrenie na to, že vo vozidle sa nachádzajú podozrivé osoby, keďže bola známa aj evidenčná značka vozidla, teda nehľadalo sa len hocijaké podobné auto, ale konkrétne auto, v ktorom odišli podozriví z miesta činu. Preto príslušníci PZ postupovali správne, ak v čase okolo 14.30 hod. spozorovali vozidlo zn. VW s ev. číslom KE360KL, následne ho zastavili a jeho posádku obmedzili na osobnej slobode, pričom vyrozumeli službukonajúceho vyšetrovateľa OKP OR PZ Trnava.

V tomto prípade niet pochyb o tom, že boli splnené podmienky podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku na zadržanie podozrivých aj bez súhlasu prokurátora. Z kamerových záznamov, ktoré na seba časovo nadväzujú a preukazujú pohyb vozidla zn. VW Polo bielej farby s ev. číslom KE360KL po Trnave, až na miesto činu je nepochybné, že polícia dostatočne stotožnila podozrivé auto.

Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že v zápisnici na č. I. 25 spisu sa najskôr uvádza, že bol zadržaný podozrivý P. J. podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, neskôr v texte na predtlačnom formulári nebolo preškrtnuté ustanovenie § 85 ods. 2 Trestného poriadku, tak ako je to na zápisnici o zadržaní podozrivého X. T. (č. I. 27). Z tohto dôvodu a obsahu zápisnice nie je pochyb, že sa postupovalo pri zadržaní podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. Teda rozhodne ide iba o chybu v písaní, ktorá sa môže stať komukolvek, teda aj skúseným príslušníkom PZ.

Správne okresný súd obžalovanému J. nepriznal poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože sa snažil vyvinieť X. T., teda popisoval okolnosti nepravdivo a zavádzajúco.

Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti obhajobe, že súdy nie sú viazané obžalobou v tom smere, aká výška škody bola poškodeným spôsobená. Škodu súd prvého stupňa vyčíslil podľa vykonaného dokazovania a niet pochyb, že obžalovaní plnú sumu poškodeným dobrovoľne neuhradili.

Námietky týkajúce sa uhradenej škody spoločnosti LUNYS s.r.o. sú taktiež bezpredmetné, pretože v napadnutom rozsudku nie je výrok o zaviazaní obžalovaných na uhradenie vzniknutej škody. Pokiaľ má obhajoba pocit, že sa táto spoločnosť neoprávnene obohatila, má možnosť vyriešiť túto otázku v rámci civilného konania. V súvislosti s tvrdením obhajoby o tom, že uhradením škody spoločnosti LUNYS s.r.o. sa táto spoločnosť neoprávnene obohatila, možno vyvodiť, že ak obhajoba toto tvrdí, čiastočné uhradenie škody (nie iba spoločnosti LUNYS s.r.o. ale aj poškodenému C. T.) bolo iba účelové, aby im bola priznaná poľahčujúca okolnosť, teda časť škody uhradili pod tlakom trestného stíhania, a nie preto, aby odstránili škodu, ktorú spôsobili.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.